

3. neděle adventní B

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným. (Iz 61,1)

První čtení

Izaiáš 61,1-2a.10-11

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě před všemi národy.

Druhé čtení

1. Soluňanům 5,16-24

(Bratři a sestry!) Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte (Bohu). Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte (oheň) Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětit. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkrvněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

Evangelium

Jan 1,6-8.19-28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím

světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: "Kdo jsi?" Vyznal to a nezapřel. Vyznal: "Já nejsem Mesiáš." Zeptali se ho: "Co tedy jsi? Eliáš?" Řekl: "Nejsem." "Jsi ten Prorok?" Odpověděl: "Ne." Řekli mu tedy: "Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?" Řekl: "Já jsem hlas volajícího na poušti: 'Vyrovnejte cestu Pánu', jak řekl prorok Izaiáš." Ti poslaní byli z farizeů. Zeptali se ho: "Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?" Jan jim odpověděl: "Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek." To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

K zamyšlení

Advent – doba, která ve zhuštěné podobě vyjadřuje rozporuplné lidské zkušenosti: na jedné straně znovu a znovu zažíváme, kolik bídy je v našem životě, v našem světě – stejně tak bída a utrpení, které vznikají kvůli nespravedlivému a hříšnému jednání a také hluboká bída, která se vymyká jakémukoliv provinění a která se jednoduše objevuje v našem osobním životě a v celých dějinách lidstva.

Utrpení, které se odvíjí od osobního hříšného jednání, vyžaduje také osobní obrácení a pokání. Proto se v prvním čtení hovoří o osobě Jana Křtitele, posledního velkého proroka, který věděl, že vedle slov napomínání je potřeba také výslovný skutek, který podtrhuje vnitřní potřebu lidstva očistit se také vnějším očištěním.

Ale vedle zkušeností vlastní hříšnosti zažíváme stále ve vlastních životech a v celých lidských dějinách cosi jako prokletí a zapletení se do hříšného jednání, které nemůže být napraveno osobním jednáním a které často vytváří nečekanou a neuvěřitelnou spirálu utrpení a zla, jehož počátek můžeme hledat v mnoha předešlých generacích. V této situaci, která se zdá být beznadějná a plná rezignace, kterou s nasazením pouhých lidských sil a vůle můžeme jen těžko vyřešit, hovoří další prorok hluboká osvobozující slova. Tato slova nám mohou na naší osobní cestě plné nemohoucnosti přinést útěchu a provázet nás, zároveň jsou to slova, která slibují celému lidstvu naději a zaslíbení. Měla by nám sloužit jako připomínka na náš úkol a měla by pečovat o to, aby byl znovu nastolen původní Boží řád. Tak jako tehdy ve starém Izraeli, kdy byl každých 50let vyhlášen "požehnaný Boží rok", aby se dala příležitost každému člověku znovu začít žít plnohodnotný život.

Nikdy se nemůžeme zcela vymanit z této dimenze zla a utrpení. To je také napětí mezi být již obdarován vykoupením a ještě ho plně nezakusit, na něhož advent vědomě směřuje náš pohled. Přesto nás současně Bůh obdarovává takovými dary a schopnostmi, které nám umožňují, abychom se zahalili a ochránili. A tam, kde naše schopnosti nestačí, zahalí nás Bůh sám svým velkým a širokým pláštěm. "Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti." (Iz 61, 10) Není to pro dnešní neděli "Gaudete" dostatečný důvod k radosti a vděku?!